

Pasaulinių bestselerių „Mes dedame tašką“
ir „Veritė“ autorės knyga

PER VĖLU

COLLEEN
HOOVER

baltos lankos

Colleen Hoover

Per vėlu

romanas

Iš anglų kalbos vertė Julija Vaitiekūnaitė

baltos lankos

Karteris

Išsitraukiu tvarkaraštį iš kišenės ir išlankstau ieškodamas auditorijos numerio.

– Visiškas šūdas, – skundžiuosi į telefoną. – Baigiau universitetą prieš trejus metus. Sutikau su šita nesąmone ne tam, kad daryčiau namų darbus.

Daltonas garsiai nusijuokia, šitaip priversdamas atitraukti telefoną per kelis colius nuo ausies.

– Pasaulio pabaiga, – šaiposi. – Vakar miegojau vonioje. Neverk. Darbas reikalauja vaidybos.

– Lengva pasakyt. Tave užrašė į vieną paskaitą per savaitę. Mane – į tris. Kodėl Jangas tau davė mažiau?

– Gal geriau padlaižiauju, – atsako Daltonas.

Pažiūriu į tvarkaraštį ir skaičiuką ant durų – atitinka.

– Turiu eit. *La clase de Español*.*

– Karteri, palauk. – Jo balsas surimtėja. Daltonas atsikrenkščia ir ruošiasi padrąsinti savo partnerį.

Kenčiu tokias kalbeles kasdien nuo darbo kartu pradžios. Neprivalo primint, kodėl aš čia. Žinau, tai pareiga. Pareiga užbaigti darbą, už kurį man moka... Tai yra sužlugdyti didžiausią universiteto narkotikų platinimo tinklą akademinėje istorijoje. Vien per pastaruosius trejus metus narkotikų problema

* Ispanų pamoka (isp.).

vietiniame universitete padidėjo dešimteriopai. Sklinda gandai, kad Eisa Džeksonas – vienintelis to kaltininkas. Eisa ir jo ratas. Dėl to su Daltonu čia ir esame – kad atkastume pagrindinius veikėjus. Mudu tik maža šios užduoties dalis, bet iš mažų detalių susideda visuma, tad kiekvienas vaidmuo svarbus. Net universiteto studento vaidmuo. *Vėl.* Norėjau pradėti pusmetį praeitą savaitę, kaip ir visi kiti šioje paskaitoje, bet departamentas užtruko, kol įtraukė mane į sistemą.

– Pasistenk, kad būtų linksma, seni, – taria Daltonas. – Liko tiek nedaug... Būsi čia daugiausia du mėnesius. Prisėsk prie kokios dailios subinytės, greičiau prabėgs laikas.

Pažiūriu pro auditorijos durų langelį. Beveik pilna, liko gal trys vietos. Šalia vienos laisvų vietų auditorijos gale iškart pastebiu merginą. Jos tamsūs plaukai užkritę ant veido, ilsina galvą ant rankų. Miega. Prie miegalių galiu sėdėt, o štai plepių nepakenčiu.

– Tik pamanyk. Jau susiradau subinytę. Paskambinsiu popiet.

Baigiu pokalbį, išjungiu garsą telefone ir atidarau auditorijos duris. Pasitaisęs kuprinės petnešą kylu laiptais į patį galą. Prasibraunu pro ją iki laisvos vietos, metu kuprinę ant grindų, o telefoną ant stalo. Garsas, telefonui atsitrenkus į medieną, pažadina merginą. Ji iškart atsisėda, išpučia akis. Sutrikusi apsidairo, tada nuleidžia akis į sąsiuvinį ant stalo. Išsitraukiu kėdę ir sėduosi šalia. Dėbteli į mano telefoną, gulintį tarp mūsų ant stalo, o tada į mane.

Plaukai pasišiaušę, o nuo lūpos kamučio žemyn smakru nutįsusi seilė. Dėbso, lyg būčiau pertraukęs vienintelę jos miego minutę.

– Sunki naktis? – klausiu.

Pasilenkiu ir atsegęs kuprinę išsitraukiu ispanų kalbos vadovėlį, kurį tikriausiai jau moku atmintinai.

– Paskaita jau baigėsi? – klausia, įtariai spoksodama į vadovėlį, kurį dedu ant stalo.

– Priklauso.

– Nuo ko?

– Nuo to, kiek miegojai, – atsakau. – Nežinau, į kurią paskaitą atėjai, dabar – dešimtos valandos ispanų.

Klesteli rankas ant stalo ir sudejuoja, delnais persibraukdama veidą.

– Miegojai penkias minutes? Tik tiek? – Atsilošia kėdėje ir susmunka, atremdama galvą į atlošą. – Pažadink, kai baigsis, gerai?

Žiūri į mane laukdama, kol sutiksiu. Pirštu priliečiu jai smakrą.

– Čia tau kažkas pakibę.

Nusivalo burną ir patikrina ranką. Tikiuosi, susigėdys, jog apsiseilėjo, bet ji tik pavarto akis ir nykščiu prispaudžia rankogalį. Juo nuvalo seilių balutę nuo stalo, tada vėl susmunka ir užsimerkia.

Baigiau universitetą. Man pažįstamos tos sunkios naktys, vakarėliai, egzaminai ir amžinas laiko trūkumas. Bet ši mergina atrodo ne juokais įsitempusi. Įdomu, ar dirba naktimis, ar per daug vakaroja.

Iš kuprinės ištraukiu energinį gėrimą, kurį šįryt pasičiupau pakeliui. Jai reikia labiau nei man.

– Štai. – Padedu ant stalo priešais ją. – Išgerk.

Lėtai atmerkia akis, lyg kiekvienas vokas svirtų po toną. Pažiūri į gėrimą, tada čiumpa ir atidaro. Skubiai maukia turinį, lyg ištisas dienas nebūtų nieko gėrusi.

– Nėra už ką. – Nusijuokiu.

Išgeria skardinę ir padeda atgal ant stalo, valydamasi burną ta pačia rankove, kuria ką tik valė seiles. Nemeluosiu, jos atsainiai seksualus elgesys keistai sujaudina.

– Ačiū, – padėkoja nusibraukdama nuo akių plaukus.

Pažvelgia į mane ir nusišypso, tada ištiesusi rankas už nugaros pasiražo ir nusižiovauja. Auditorijos durys atsidaro, visi suklūsta – atėjo dėstytojas, bet negaliu atitraukt nuo jos akių.

Šukuojasi plaukus pirštais. Dar drėgni – užuodžiu gėlių šampūno kvapą, kai persimeta juos per petį. Ilgi ir stori kaip ir blakstienos. Ji žvilgteli į auditorijos priekį ir atsiverčia sąsiuvinį, tad darau tą patį.

Dėstytojas ispaniškai pasisveikina, mes atsakome laužyta kalba. Kai pradeda aiškinti užduotį, ant stalo tarp mūsų nušvinta mano telefonas. Žinutė nuo Daltono:

Kuo vardu ta daili subinytė, prie kurios sėdi?

Iškart apverčiu telefoną, tikiuosi, neperskaitė. Delnu prisidengia burną, kad nenusijuoktų.

Mėšlas. Perskaitė.

– Daili subinytė? – klusteli.

– Atleisk. Mano draugas... Galvoja esąs šmaikštuolis. Mėgsta apsunkint man gyvenimą.

Ji kilsteli antakį ir atsisuka.

– Tai *nemanai*, kad mano subinytė daili?

Kad jau visiškai atsisuko, pirmąkart gerai į ją įsižiūriu. Sakykim, iškart pamėgau šią paskaitą. Gūžteliu pečiais.

– Su visa pagarba, tu sėdi nuo tada, kai atėjau. Net nemačiau tavo subinytės.

Ji vėl nusijuokia.

– Slouna, – prisistato ir ištiesia ranką.

Paspaudžiu. Jai ant nykščio pastebiu pusmėnulio formos randelį. Perbraukiu jį nykščiu ir apžiūrinėdamas sukioju jos ranką.

– Slouna, – pakartoju ragaudamas jos vardą.

– Dabar ta akimirka, kai turėtum pasakyti *savo* vardą, – taria.

Žvilgteliu į ją, o ji ištraukia ranką ir smalsiai žiūri į mane.

– Karteris, – atsakau laikydamasis vaidmens. Pastarąsias šešias savaites buvo sunku kreiptis į Rajaną kaip į Daltoną, bet pripratau. Bet vadinti save Karteriu – visai kas kita. Ne kartą vos nepasakiau savo tikrojo vardo.

– *Mucho gusto**, – taria beveik tobulu akcentu ir sutelkia dėmesį į auditorijos priekį.

Ne, tai man malonu. Patikėk.

Dėstytojas liepia atsisukti į artimiausią bendrasuolį ir ispaniškai pateikti apie jį tris faktus. Ispanų mokausi jau ketvirtus metus, tad leidžiu pradėti Slounai, kad neišgąsdinčiau. Atsisukam vienas į kitą ir linkteliu.

– *Las señoras primera***, – tariau.

– Ne, keisimės, – taria. – Pradėk. Pasakyk apie mane faktą.

– Gerai, – sutinku ir nusijuokiu nustebintas jos ryžto. – *Usted es mandona.****

– Čia nuomonė, ne faktas, – paprieštarauja. – Bet tebūnie. Pakreipiu galvą.

– Supratai, ką pasakiau?

* Malonu susipažinti (isp.).

** Damoms pirmenybė (isp.).

*** Mėgsti vadovauti (isp.).

Ji linkteli.

– Jei norėjai pasakyti, kad mėgstu vadovauti, tai supratau. – Prisimerkia, bet šypstelė. – Mano eilė, – pareiškia. – *Su compañera de clase es bella.**

Nusijuokiu. Pagyrė save sakydama, kad mano bendrasuolė graži? Pritariamai linktelio.

– *Mi compañera de clase esta correcta.***

Matau, kaip išrausta, nors oda ir įdegusi.

– Kiek tau metų? – klausia.

– Čia klausimas, ne faktas. Be to, angliškai.

– Turiu paklausti, kad sužinočiau faktą. Atrodai kiek vyresnis nei dauguma antrakursių ispanų paskaitoje.

– Kaip manai, kiek man?

– Dvidešimt treji? Dvidešimt ketveri? – spėlioja.

Beveik pataikė. Man dvidešimt penkeri, bet neprivalo to žinoti.

– Dvidešimt dveji, – atsakau.

– *Tiene veintidos años****, – pateikia antrą faktą apie mane.

– Sukčiauji, – atsakau.

– Turi sakyt ispaniškai, jei tai faktas apie mane.

– *Usted engaña.*****

Matau iš pakilusio antakio, kad nesitikėjo, jog atsakysiu ispaniškai.

– Trys, – taria.

– Tau liko dar vienas.

* Tavo bendrasuolė – gražuolė (isp.).

** Mano bendrasuolė teisi (isp.).

*** Tau dvidešimt dveji metai (isp.).

**** Sukčiauji (isp.).

– *Usted es un perro.**

Nusijuokiu.

– Netyčia pavadinai mane šunimi.

Papurto galvą.

– Ne netyčia.

Suvibruoja jos telefonas, tad išsitraukia iš kišenės ir sutelkia visą dėmesį. Atsilošiu kėdėje ir pasiimu savo telefoną, apsimetu, kad darau tą patį. Sėdim tyloje, kol kiti studentai baigia atlikti užduotį. Akies kampučiu stebiu, kaip rašant žinutę ekranu laksto jos nykščiai. Mergina miela. Dabar lauksiu šios paskaitos. Staiga trijų dienų per savaitę atrodo per mažai.

Liko maždaug penkiolika minučių paskaitos, stengiuosi kaip įmanymas nespoksot į ją. Pavadinusi mane šunim, daugiau nieko nesakė. Stebiu, kaip paišo sąsiuvinį ir visai nekreipia dėmesio į dėstytoją. Arba jai klaikiai nuobodu, arba užsisvajojo. Pasilenkiu į priekį ir stengiuosi įžiūrėt rašliavą. Smalsauju, bet kadangi pati perskaitė mano žinutę, tai pateisinama.

Kaip pašėlusi brauko tušinuku per popierių, tikriausiai dėl išmaukto energinio gėrimo. Skaitau jos sakinius vėl ir vėl, bet vis tiek nerandu jokios logikos.

„Traukiniai ir autobusai pavogė mano batus, tad dabar turiu valgyt žalią kalmarą.“

Nusijuokiu iš tokių padrikų minčių, o ji žvilgteli į mane. Aš atgal, ji išdykėliška išpyteli.

Pažiūrėjusi į sąsiuvinį, patapšnoja tušinuku.

* Verčiant pažodžiui – „Tu šuo“, bet ispanų šnekamojoje kalboje „perro“ dažnai reiškia „šiknius“ ar „niekšas“ (čia ir toliau – vert. past.).

– Nusibosta, – sušnibžda. – Negaliu ilgam sutelkti dėmesio.

Įprastai puikiai susikaupiu, bet ne tada, kai sėdžiu šalia jos.

– Kartais ir aš negaliu, – tariau. Parodau į jos parašytus žodžius. – Kas čia? Slaptas kodas?

Gūžteli pečiais ir paleidžia tušinuką, tada pastumia man sąsiuvinį.

– Kai nusibosta, užsiimu tokiomis kvailystėmis. Žiūriu, kiek nesąmonių galiu sumąstyt net *negalvodama*. Kuo didesnė nesąmonė, tuo labiau laimiu.

– Labiau laimi? – klausiu, tikėdamasis paaiškinimo. Vaikščiojanti mįslė. – Juk negali pralaimėt, jei žaidi viena?

Šypsena dingsta, ji nususuka ir įsistebeilija į sąsiuvinį. Atsargiai pirštu vedžioja vieno žodžio raides. Įdomu, ką pasakiau, kad taip staiga pasikeitė elgesys. Paima tušinuką ir, nusiurčiusi protą užtemdžiusias mintis, duoda man.

– Pabandyk, – sako. – Negalėsi sustot.

Imu rašiklį jai iš rankos ir randu tuščią lopinėlių sąsiuvinio lapę.

– Rašyt bet ką? Kas tik šauna į galvą?

– Ne, – taria. – Priešingai. Stenkis negalvot. Kad *niekas* nešautų į galvą. Tiesiog rašyk.

Prispaudžiu tušinuką prie popieriaus ir darau kaip paplėptas. Tiesiog rašau.

„Išmečiau kukurūzų skardinę į skalbinių šachtą, tad dabar mama verkia vaivorykštėm.“

Padedu tušinuką, jaučiuosi kvailai. Ji prisidengia burną, kad skaitydama nesijuoktų. Atverčia naują puslapį, užrašo: „Tau puikiai sekasi“, ir vėl duoda man tušinuką.

„Ačiū. Vienaragių sultys padeda kvėpuot, kai klausausi disko muzikos.“

Ji vėl nusijuokia ir paima tušinuką kaip tik tada, kai dėstytojas užbaigia paskaitą. Visi metasi vadovėlius į kuprines ir skubiai dingsta iš savo vietų.

Visi, tik ne mes. Abu žiūrim į sąsiuvinį, šypsomės ir nejudam.

Ji uždeda ranką ant sąsiuvinio ir lėtai jį užverčia, tada nutempia stalą į kuprinę. Pažvelgia į mane.

– Dar nesistok, – sako pakildama.

– Kodėl ne?

– Nes turi sėdėt ir žiūrėt į mane nueinančią, kad nuspręstum, ar mano subinytė daili. – Mirkтели ir apsisuka.

Viešpatie. Įsikandu į krumplius ir darau, kaip paliepė, – prikljuoju akis jai prie subinės. Pasisekė – ji tobula. Visas jos kūnas tobulas. Sėdžiu sustingęs ir stebiu, kaip leidžiasi laiptais.

Iš kur ši mergina atsirado? Ir kur buvo visą mano gyvenimą? Prakeikiu faktą, kad tai, kas ką tik tarp mūsų nutiko, yra viskas, kas galėtų nutikt. Melas nėra gera santykių pradžia. Ypač toks melas kaip mano.

Eidama pro duris, ji žvilgteli sau per petį, aš žiūriu jai į akis. Kilsteliu nykštį. Nusijuokia ir išnyksta už auditorijos durų.

Susirenku daiktus ir stengiuosi ją pamiršt. Šįvakar turiu susikaupt. Rizika didelė, tad negaliu išsiblaškyti dėl tokios gražios, tobulos subinytės.

Slouna

Namų darbus padarau bibliotekoje, nes žinau, kad grįžusi negalėsiu susikaupt. Kai atsikrausčiau pas Eisą, man trūko tik vienos nakties, kad likčiau visai be vietos – net ta sofa, ant kurios miegojau, buvo laikina malonė... O ką jau kalbėti apie kitas finansines problemas. Susitikinėjom tik du mėnesius, bet neturėjau, kur dėtis.

Tai buvo seniau nei prieš dvejus metus.

Iš vairuojamų automobilių ir namo dydžio supratau, kad jis turi pinigų. Nežinojau, ar tuos pinigus paveldėjo, ar yra įsivėlęs, kur nereikėtų. Tikėjausi pirmo varianto, bet su viltimi niekad nedraugavau. Pirmuosius porą mėnesių gerai tai slėpė sakydamas, kad taško pinigų, nes ir taip daug jų paveldėjo. Kurį laiką tikėjau. Neturėjau kito pasirinkimo.

Kai vidury nakties pradėjo lankytis nepažįstami žmonės, su kuriais Eisa kalbėdavosi tik už uždarytų durų, pasidarė aiškiau. Jis prisiekė, kad pardavinėja tik „paprastus“ narkotikus tiems, kurie ir kitur jų susirastų. Nenorėjau būti to dalimi, tad kai nesutiko visko baigt, išėjau.

Problema ta, kad neturėjau, kur eiti. Glaudžiausi pas draugus, bet nė vienas neturėjo nei vietos, nei pinigų ir toliau mane remti. Prieš grįždama pas Eisą, jau mažčiau apie namų kvynės namus, bet nerimavau ne dėl savęs, o dėl jaunesniojo brolio.

Stivenui niekad nebuvo lengva. Gimė su daug problemų, tiek psichinių, tiek fizinių. Valstybė rėmė jo globą ir pagaliau paskyrė į gerus namus, kuriais galėjau pasitikėti, bet kai parama baigėsi, negalėjau leisti išsiųsti jo atgal pas mūsų mamą. Nenorėjau, kad grįžtų į tą gyvenimą, tad padaryčiau bet ką, kad užtikrinčiau, jog niekad ir nebegrįš.

Buvau jau dvi savaites išsikrausčiusi, kai valstybė nutraukė mano brolio finansavimą globos namuose. Neturėjau, kur apsigyventi kartu su Stivenu, o jei būčiau jį ištraukusi iš tų namų, kuriuos taip sunkiai pavyko rasti, būtų netekęs visos jam būtinos priežiūros. Liko tik Eisa. Grįžti pas jį ir prašyti pagalbos buvo sunkiausia, ką kada nors dariau. Rodos, taip pirmiau savigarbą. Jis mane priėmė, bet šis sprendimas turėjo pasekmių. Kai sužinojo, kad visiškai priklausau nuo jo, liovėsi slėpęs savo gyvenimą. Ateidavo vis daugiau žmonių, sandoriai vyko atviriau, ne slapčia.

Dabar čia tiek žmonių, kad sunku atskirti gyventojus, prašalaičius ir visiškai nepažįstamuosius. Vakarėliai vyksta kasdien, tad nuolat kenčiu košmarą.

Su kiekviena savaitė atmosfera darosi vis pavojingesnė – kaip niekad anksčiau noriu ištrūkti. Dirbau puse etato universiteto bibliotekoje, bet šį pusmetį man vietos neliko. Stoviu eilėje, ieškau kito darbo ir beviltiškai kaupiu pinigus pabėgti. Nebūtų taip sunku, jei rūpinčiausi tik savimi, bet, kad gyvenčiau su Stivenu, reikia sumos, kurios neturiu. Sumos, kurios neturėsiu dar kurį laiką.

Taigi vaidinu, kad vis dar esu skolinga Eisai už gyvenimą, nors iš tiesų manau, kad griauja jį. Nesupraskit neteisingai, myliu jį.

Myliu tokį, koks, žinau, vieną dieną dar gali būti, bet taip pat nesu naivuolė. Nors ir žadėjo pristabdyti verslą, nes neva

ruošiasi jį nutraukti, žinau – to nebus. Bandžiau paprotinti, bet kai rankose galia, o kišenėse pinigai, liautis sunku. Niekada nesiliaus. Darys tai, kol pateks už grotų arba... iki mirties. Nenoriu dalyvauti nė viename šių scenarijų.

Net nebesistengiu atpažinti mašinų prie namų. Kasdien vis nauja. Pastatau Eisos automobilį ir susirenku daiktus, tada einu vidun – laukia dar viena pragaro naktis.

Name kraupiai tylu. Uždarau duris ir apsidžiaugusi nusišypsau, kad visi prie baseino. Niekad nebūnu viena, tad naudojuosi proga, užsidedu ausines ir pradedu tvarkytis. Žinau, neskamba smagiai, bet man tai vienintelis būdas užsimiršti.

Net nereikia sakyti, kad šie namai – kiaulidė.

Pradedu svetainėje ir išmetu tiek alaus butelių, kad pripildytų didžiausią šiukšlių maišą. Virtuvėje pamatau kalną indų kriauklėje ir nusišypsau. Užtruksiu bent valandą. Nešvarius indus sudedu kairėje kriauklės pusėje ir paleidžiu vandenį. Pradedu linguot pagal muziką ausinėse. Pastarąjį kartą tokia rami šiuose namuose jaučiausi tik pirmaisiais dviem mėnesiais. Kai dar draugavau su *geruoju* Eisa. Tuo Eisa, kuris sakydavo man gražius žodžius, veddavosi į pasimatymus ir aš jam buvau visų svarbiausia.

Dar prisimenu tą laiką, kai kartais šiame name galėdavome pabūti dviese. Jis užsakydavo vakarienę, ir mes susiglaudę ant sofos žiūrėdavome filmus.

Užplūdus prisiminimams apie Eisą, kurį pamilau, pajuntu, kaip jis mane apsikabina ir linguoja kartu su manim. Nusišypsau, užsimerkiu ir suimu jo rankas, tada atsilošiu į krūtinę. Jis pabučiuoja ausį, tada suneria mūsų pirštus ir apsuks mane. Atsimerkusi matau, kaip nuoširdžiai man šypsosi.